EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

رسالة في سجود السهو

Risālah fī sujūd al-sahw

Prosternarea pentru uitare

Muḥammad ibn Ṣāliḥ
al-ʿUthaymīn

INSTITUTUL TAWHID
tawhid.ro

Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn

Prosternarea pentru uitare

رسالة في سجود السهو

Risālah fī sujūd al-sahw

Institutul Tawhid
România · 2026

Titlul original: رسالة في سجود السهو
Ediția I
Ediție în limba română publicată de Institutul Tawhid. Distribuție gratuită.
Institutul Tawhid · https://www.tawhid.ro

Cuprins

Prosternarea pentru uitare 1
Prosternarea pentru uitare 1
1 Adăugarea 2
Salutul înainte de încheierea rugăciunii 3
2 Omiterea 5
1. Omiterea unui stâlp al rugăciunii 5
2. Omiterea actelor obligatorii 5
3 Îndoiala 8
Prima situație: una dintre posibilități i se pare mai probabilă 8
A doua situație: niciuna dintre posibilități nu i se pare mai probabilă 9
Precizare 11
4 Prosternarea pentru uitare a celui care urmează imamul 12
5 Precizare finală 14
Indice 17

Prosternarea pentru uitare

رسالة في سجود السهو

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Îndurător.

Laudă lui Allah, Stăpânul lumilor! Binecuvântarea și pacea fie asupra Profetului nostru Muḥammad, care a transmis mesajul limpede, asupra familiei sale, a însoțitorilor săi și a celor care îi urmează în bine până în Ziua Judecății.

Acestea fiind spuse, mulți oameni nu cunosc numeroase rânduieli ale prosternării pentru uitare în rugăciune. Unii o omit atunci când este obligatorie, alții o fac într-un loc nepotrivit. Unii se prosternează înainte de salutul final, deși ar trebui să o facă după el, iar alții după salut, deși ar trebui să o facă înainte. De aceea, cunoașterea acestor rânduieli este foarte importantă, mai ales pentru imamii pe care oamenii îi urmează și care poartă răspunderea de a respecta rânduiala prescrisă în rugăciunea pe care o conduc. Am dorit, așadar, să le prezint fraților mei câteva dintre rânduielile acestui subiect, nădăjduind ca Allah Preaînaltul să le facă folositoare robilor Săi credincioși.

Spun, cerând ajutorul lui Allah Preaînaltul și călăuzirea Sa spre reușită și adevăr:

Prosternarea pentru uitare

Ea constă în două prosternări pe care cel care se roagă le face pentru a îndrepta neajunsul produs în rugăciunea sa din cauza uitării. Cauzele ei sunt trei: adăugarea, omiterea și îndoiala.

1 Adăugarea

الزيادة

Dacă cel care se roagă adaugă în mod voit o poziție în picioare, o ședere, o înclinare sau o prosternare, rugăciunea sa devine nevalidă. Dacă o face din uitare și își amintește abia după ce a încheiat adăugarea, trebuie doar să facă prosternarea pentru uitare, iar rugăciunea sa este validă. Dacă își amintește în timpul adăugării, trebuie să renunțe la ea și să facă prosternarea pentru uitare; rugăciunea sa este validă.

Exemplu: cineva împlinește cinci rakʿah la rugăciunea de amiază și își amintește de adăugare numai când rostește tashahhud. Își încheie tashahhudul, dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă din nou salutul. Dacă își amintește numai după salut, face prosternarea pentru uitare și dă salutul. Dacă își amintește în timpul celei de-a cincea rakʿah, se așază imediat, rostește tashahhudul, dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

Dovada este relatarea lui ʿAbd Allāh ibn Masʿūd — Allah să fie mulțumit de el — potrivit căreia Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace —:

صلى الظهر خمساً فقيل له: أزيد في الصلاة؟ فقال: وما ذاك؟ قالوا: صليت خمساً، فسجد سجدتين بعد ما سلم.

„A împlinit rugăciunea de amiază în cinci rakʿah. I s-a spus: «S-a adăugat ceva la rugăciune?» El a întrebat: «Ce s-a întâmplat?» I-au răspuns: «Ai făcut cinci.» Atunci a făcut două prosternări, după ce dăduse salutul."

Relatat de autorii colecțiilor de hadith.

فثنى رجليه واستقبل القبلة فسجد سجدتين ثم سلم.

„Și-a îndoit picioarele, s-a îndreptat spre qiblah, a făcut două prosternări, apoi a dat salutul."
O altă versiune a aceleiași relatări.

Salutul înainte de încheierea rugăciunii

Salutul dat înainte de încheierea rugăciunii este o adăugare în rugăciune.[1] Dacă cel care se roagă dă în mod voit salutul înainte de a-și încheia rugăciunea, ea devine nevalidă.

Dacă a făcut-o din uitare și își amintește abia după un timp îndelungat, reia rugăciunea de la început. Dacă își amintește după puțin timp, de pildă două sau trei minute, își încheie rugăciunea, dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

دليل ذلك: حديث أبي هريرة رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم صلى بهم الظهر أو العصر فسلم من ركعتين فخرج السرعان من أبواب المسجد يقولون: قصرت الصلاة، وقام النبي صلى الله عليه وسلم إلى خشبة المسجد فاتكأ عليها كأنه غضبان، فقام رجل فقال: يا رسول الله أنسيت أم قصرت الصلاة؟ فقال النبي صلى الله عليه وسلم: لم أنس ولم تقصر، فقال رجل: بلى قد نسيت، فقال النبي صلى الله عليه وسلم

1 Este socotit o adăugare deoarece a adăugat un salut în timpul rugăciunii.

للصحابة: أحق ما يقول؟ قالوا: نعم، فتقدم النبي صلى الله عليه وسلم فصلى ما بقي من صلاته ثم سلم ثم سجد سجدتين ثم سلم. متفق عليه.

Dovada este relatarea lui Abū Hurayrah — Allah să fie mulțumit de el —: Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — a condus rugăciunea de amiază sau cea de după-amiază și a dat salutul după două rakʿah. Cei grăbiți au ieșit pe ușile moscheii spunând: „Rugăciunea a fost scurtată." Profetul s-a ridicat spre un stâlp de lemn al moscheii și s-a sprijinit de el, de parcă ar fi fost mâniat. Un bărbat s-a ridicat și a spus: „Trimis al lui Allah, ai uitat sau a fost scurtată rugăciunea?" Profetul a răspuns: „N-am uitat și nici n-a fost scurtată." Bărbatul a spus: „Ba da, ai uitat." Profetul i-a întrebat pe însoțitori: „Este adevărat ce spune?" Ei au răspuns: „Da." Atunci Profetul a înaintat, a împlinit partea rămasă din rugăciune, a dat salutul, a făcut două prosternări și a dat din nou salutul. Relatat de al-Bukhārī și Muslim.

Al-Bukhārī și Muslim.

Dacă imamul dă salutul înainte de a-și încheia rugăciunea, iar unii dintre cei care îl urmează au pierdut o parte a ei și se ridică să o recupereze, apoi imamul își amintește că rugăciunea lui este neîncheiată și se ridică pentru a o completa, acești credincioși pot alege: fie continuă să recupereze ce au pierdut și fac prosternarea pentru uitare, fie revin la urmarea imamului. În acest din urmă caz, când imamul dă salutul, recuperează ce au pierdut și fac prosternarea pentru uitare după salut. Această a doua alegere este mai bună și mai prudentă.

2 Omiterea

النقص

1. Omiterea unui stâlp al rugăciunii
Dacă cel care se roagă omite un stâlp al rugăciunii, iar acesta este takbīrul de intrare în rugăciune, rugăciunea sa nu există, indiferent dacă l-a omis voit sau din uitare, deoarece ea nu a început în mod valid.

Dacă este alt stâlp decât takbīrul de intrare și îl omite voit, rugăciunea sa devine nevalidă. Dacă îl omite din uitare și a ajuns la locul corespunzător din rakʿah următoare, rakʿah în care l-a omis nu se mai socotește, iar următoarea îi ia locul. Dacă nu a ajuns încă la locul corespunzător din rakʿah următoare, trebuie să revină la stâlpul omis, să-l împlinească și să facă tot ce urmează după el. În ambele situații trebuie să facă prosternarea pentru uitare după salut.

Exemplu: cineva uită a doua prosternare din prima rakʿah și își amintește în timp ce stă între cele două prosternări din a doua rakʿah. Prima rakʿah nu se mai socotește, iar a doua îi ia locul: o consideră prima, își încheie astfel rugăciunea și dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

Alt exemplu: cineva uită a doua prosternare și șederea de dinaintea ei în prima rakʿah, apoi își amintește după ce s-a ridicat din înclinarea celei de-a doua rakʿah. Revine, se așază, se prosternează, apoi își încheie rugăciunea și dă salutul. După aceea face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

2. Omiterea actelor obligatorii
Dacă cel care se roagă omite voit unul dintre actele obligatorii ale rugăciunii, ea devine nevalidă.

Dacă îl omite din uitare și își amintește înainte de a părăsi locul lui din rugăciune, îl împlinește și nu mai are nimic de făcut.

Dacă își amintește după ce i-a părăsit locul, dar înainte de a ajunge la stâlpul care urmează, revine și îl împlinește, apoi își încheie rugăciunea și dă salutul. După aceea face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

Dacă își amintește după ce a ajuns la stâlpul următor, obligația acelui act încetează: nu revine la el, ci își continuă rugăciunea și face prosternarea pentru uitare înainte de salut.

Exemplu: cineva se ridică din a doua prosternare a celei de-a doua rakʿah pentru a trece la a treia, uitând primul tashahhud. Dacă își amintește înainte de a începe ridicarea, rămâne așezat, rostește tashahhudul și își încheie rugăciunea; nu mai are nimic de făcut.

Dacă își amintește după ce a început să se ridice, dar înainte de a sta complet drept în picioare, revine, se așază și rostește tashahhudul, apoi își încheie rugăciunea și dă salutul. După aceea face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

Dacă își amintește după ce stă complet drept în picioare, obligația tashahhudului încetează. Nu revine la el, ci își încheie rugăciunea și face prosternarea pentru uitare înainte de salut.

دليل ذلك: ما رواه البخاري وغيره عن عبد الله بن بحينة رضي الله عنه أن النبي صلى الله عليه وسلم صلى بهم الظهر فقام في الركعتين الأوليين ولم يجلس (يعني التشهد الأول) فقام الناس معه حتى إذا قضى الصلاة وانتظر الناس تسليمه كبر وهو جالس فسجد سجدتين قبل أن يسلم ثم سلم.

Dovada este ceea ce au relatat al-Bukhārī și alții de la ʿAbd Allāh ibn Buḥaynah — Allah să fie mulțumit de el —: Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — le-a condus rugăciunea de amiază și s-a ridicat după primele două rakʿah fără să se așeze pentru primul tashahhud. Oamenii s-au ridicat împreună cu el. Când a încheiat rugăciunea, iar oamenii îi așteptau salutul, a rostit takbīrul în timp ce era așezat, a făcut două prosternări înainte de salut, apoi a dat salutul.
Al-Bukhārī și alții.

3 Îndoiala

الشك

Îndoiala este nehotărârea între două posibilități, fără a ști care dintre ele s-a produs. În actele de adorare, îndoiala nu se ia în seamă în trei situații:

Prima: când este numai o închipuire lipsită de temei, precum gândurile obsesive.

A doua: când apare atât de des încât persoana nu împlinește niciun act de adorare fără să fie cuprinsă de îndoială în privința lui.

A treia: când apare după încheierea actului de adorare. Nu se ia în seamă, cu excepția cazului în care persoana ajunge la certitudine; atunci acționează potrivit certitudinii sale.

Exemplu: cineva împlinește rugăciunea de amiază, iar după ce o încheie se îndoiește dacă a făcut trei sau patru rakʿah. Nu ia în seamă această îndoială, decât dacă ajunge la certitudinea că a făcut numai trei. În acest caz, dacă a trecut puțin timp, își completează rugăciunea, dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă salutul. Dacă își amintește abia după un timp îndelungat, reia rugăciunea de la început. Îndoiala din afara acestor trei situații se ia însă în considerare.

Îndoiala în rugăciune se încadrează într-una dintre două situații:

Prima situație: una dintre posibilități i se pare mai probabilă

Acționează potrivit posibilității care i se pare mai probabilă, își încheie pe această bază rugăciunea și dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

Exemplu: cineva împlinește rugăciunea de amiază și se îndoiește dacă se află la a doua sau la a treia rakʿah, dar i se pare mai probabil că este a treia. O socotește a treia, mai împlinește o

rakʿah și dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă salutul.
Dovada este relatarea lui ʿAbd Allāh ibn Masʿūd — Allah să fie mulțumit de el —, consemnată în cele două Ṣaḥīḥ și în alte colecții, potrivit căreia Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — a spus:

إذا شك أحدكم في صلاته فليتحر الصواب فليتم عليه ثم ليسلم ثم يسجد سجدتين.

„Dacă unul dintre voi se îndoiește în rugăciunea sa, să caute ceea ce este corect, să o încheie pe această bază, apoi să dea salutul și să facă două prosternări."
Formularea lui al-Bukhārī.

A doua situație: niciuna dintre posibilități nu i se pare mai probabilă

Se întemeiază pe ceea ce este sigur, adică pe numărul mai mic, și își încheie astfel rugăciunea. Face prosternarea pentru uitare înainte de salut, apoi dă salutul.

Exemplu: cineva împlinește rugăciunea de după-amiază și se îndoiește dacă este la a doua sau la a treia rakʿah, fără ca una dintre posibilități să i se pară mai probabilă. O socotește a doua, rostește primul tashahhud, mai împlinește două rakʿah, face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

Dovada este relatarea lui Muslim de la Abū Saʿīd al-Khudrī — Allah să fie mulțumit de el —, potrivit căreia Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — a spus:

إذا شك أحدكم في صلاته فلم يدر كم صلى ثلاثاً أم أربعاً؟ فليطرح الشك وليبن على ما استيقن ثم يسجد سجدتين قبل أن يسلم فإن كان صلى خمساً شفعن له صلاته وإن كان صلى إتماماً لأربع كانتا ترغيماً للشيطان.

„Dacă unul dintre voi se îndoiește în rugăciunea sa și nu știe câte a împlinit — trei sau patru —, să lase deoparte îndoiala și să se întemeieze pe ceea ce știe sigur. Apoi să facă două prosternări înainte de salut. Dacă a împlinit cinci, ele îi fac rugăciunea să fie pară; iar dacă a împlinit exact patru, cele două sunt o umilire pentru Satana."
Muslim.

Un alt exemplu de îndoială: cineva sosește în timp ce imamul se află în înclinare. Rostește takbīrul de intrare stând drept în picioare, apoi se înclină. Se află atunci într-una dintre trei situații:

Prima: știe sigur că l-a prins pe imam în înclinare înainte ca acesta să se ridice. În acest caz a prins rakʿah, iar obligația recitării al-Fātiḥei încetează pentru el.

A doua: știe sigur că imamul s-a ridicat din înclinare înainte de a-l prinde în ea. În acest caz a pierdut rakʿah.

A treia: se îndoiește dacă l-a prins pe imam în înclinare, caz în care ar fi prins rakʿah, sau dacă imamul se ridicase înainte să-l prindă, caz în care ar fi pierdut-o. Dacă una dintre posibilități i se pare mai probabilă, acționează potrivit ei, își încheie astfel rugăciunea și dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă

salutul. Excepție face cazul în care nu a pierdut nimic din rugăciune: atunci nu are de făcut nicio prosternare pentru uitare.

Dacă niciuna dintre posibilități nu i se pare mai probabilă, se întemeiază pe ceea ce este sigur — anume că a pierdut rakʿah —, își încheie astfel rugăciunea, face prosternarea pentru uitare înainte de salut, apoi dă salutul.

Precizare

Dacă cineva se îndoiește în rugăciune și se întemeiază pe ceea ce este sigur ori pe posibilitatea mai probabilă, potrivit precizărilor de mai sus, iar apoi află că a procedat întocmai cu ceea ce s-a petrecut și că rugăciunea sa nu are nici adăugare, nici omisiune, potrivit opiniei cunoscute a școlii juridice nu mai are de făcut prosternarea pentru uitare, deoarece cauza ei — îndoiala — a dispărut. S-a spus însă că obligația nu încetează, pentru ca prin ea să-l umilească pe Satana, întrucât Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — a spus:

وإن كان صلى إتماماً كانتا ترغيماً للشيطان.

„Iar dacă a împlinit exact [numărul cerut], cele două sunt o umilire pentru Satana."
Fragment din hadithul lui Abū Saʿīd, citat mai sus.

În plus, el a împlinit o parte a rugăciunii aflându-se în îndoială în acel moment. Aceasta este opinia mai puternică.

Exemplu: cineva se roagă și se îndoiește dacă este la a doua sau la a treia rakʿah. Niciuna dintre posibilități nu i se pare mai probabilă, așa că o socotește a doua și își încheie astfel rugăciunea. Apoi află că ea era într-adevăr a doua. Potrivit opiniei cunoscute a școlii juridice, nu mai are de făcut nicio prosternare; potrivit celei de-a doua opinii, pe care am considerat-o mai puternică, trebuie să se prosterneze înainte de salut.

4 Prosternarea pentru uitare a celui care urmează imamul

سجود السهو على المأموم

Dacă imamul uită, cel care se roagă în urma sa trebuie să-l urmeze în prosternarea pentru uitare, potrivit cuvintelor Profetului — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace —:

إنما جعل الإمام ليؤتم به فلا تختلفوا عليه. إلى أن قال: وإذا سجد فاسجدوا.

„Imamul a fost rânduit pentru a fi urmat; nu vă deosebiți de el." Mai departe a spus: „Când se prosternează, prosternați-vă și voi."
Al-Bukhārī și Muslim, de la Abū Hurayrah — Allah să fie mulțumit de el.

Fie că imamul face prosternarea pentru uitare înainte de salut, fie după el, cel care îl urmează trebuie să-l urmeze și în aceasta, cu excepția celui sosit târziu, care a pierdut o parte a rugăciunii. Acesta nu îl urmează în prosternarea de după salut, pentru că nu poate da salutul împreună cu imamul său. Prin urmare, recuperează ce a pierdut, dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă salutul.

Exemplu: un bărbat se alătură imamului în ultima rakʿah, iar imamul are de făcut prosternarea pentru uitare după salut. Când imamul dă salutul, cel sosit târziu se ridică să recupereze ce a pierdut și nu se prosternează împreună cu imamul. După ce împlinește ceea ce a pierdut și dă salutul, se prosternează după salut.

Dacă cel care urmează imamul uită, iar imamul nu uită, și nu a pierdut nimic din rugăciune, nu are de făcut prosternarea pentru uitare. Prosternarea lui ar duce la deosebirea față de imam și la întreruperea urmării lui. Însoțitorii — Allah să fie mulțumit de ei — au lăsat primul tashahhud atunci când Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — l-a uitat: s-au ridicat împreună cu el și nu s-au așezat pentru tashahhud, pentru a-l urma și a nu se deosebi de el.

Dacă a pierdut o parte a rugăciunii și uită în timp ce își urmează imamul ori în partea pe care o recuperează după el, obligația prosternării nu încetează. După ce recuperează ce a pierdut, face prosternarea pentru uitare înainte de salut sau după el, potrivit precizărilor de mai sus.

Exemplu: cineva care urmează imamul uită să spună în înclinare *„Slavă Domnului meu, Cel Măreț”* și nu a pierdut nimic din rugăciune. Nu are de făcut nicio prosternare pentru uitare. Dacă a pierdut o rakʿah sau mai multe, le recuperează, apoi face prosternarea pentru uitare înainte de salut.

Alt exemplu: cineva împlinește rugăciunea de amiază în urma imamului. Când imamul se ridică pentru a patra rakʿah, el se așază, crezând că aceasta fusese ultima. Când își dă seama că imamul stă în picioare, se ridică. Dacă nu a pierdut nimic din rugăciune, nu are de făcut nicio prosternare pentru uitare. Dacă a pierdut o rakʿah sau mai multe, le recuperează și dă salutul, apoi face prosternarea pentru uitare și dă salutul. Această prosternare se datorează șederii pe care a adăugat-o atunci când imamul se ridica pentru a patra rakʿah.

5 Precizare finală

تنبيه

Din cele de mai sus reiese că prosternarea pentru uitare se face uneori înainte de salut, iar alteori după el. Se face înainte de salut în două situații:

Prima: când se datorează unei omisiuni. Dovada este relatarea lui ʿAbd Allāh ibn Buḥaynah — Allah să fie mulțumit de el —, potrivit căreia Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — a făcut prosternarea pentru uitare înainte de salut atunci când a omis primul tashahhud. Textul relatării a fost redat mai sus.

A doua: când se datorează unei îndoieli în care niciuna dintre posibilități nu pare mai probabilă. Dovada este relatarea lui Abū Saʿīd al-Khudrī — Allah să fie mulțumit de el — despre cel care se îndoiește în rugăciune și nu știe câte a împlinit: trei sau patru. Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — i-a poruncit să facă două prosternări înainte de salut. Textul relatării a fost redat mai sus.

Prosternarea pentru uitare se face după salut în două situații:

Prima: când se datorează unei adăugări. Dovada este relatarea lui ʿAbd Allāh ibn Masʿūd — Allah să fie mulțumit de el —: Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — a împlinit rugăciunea de amiază în cinci rakʿah, iar oamenii i-au atras atenția după salut. A făcut două prosternări, apoi a dat salutul, fără să precizeze că prosternarea sa de după salut s-ar fi datorat faptului că a aflat despre adăugare numai după acesta. Aceasta arată caracterul general al rânduielii: prosternarea pentru adăugare se face după salut, indiferent dacă persoana află despre adăugare înainte sau după salut. Tot aici se încadrează cel care dă din uitare salutul înainte să-și încheie rugăciunea, apoi își amintește și o completează. El a adăugat un salut în timpul

rugăciunii, de aceea se prosternează după salut. Dovada este relatarea lui Abū Hurayrah — Allah să fie mulțumit de el —: Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — a dat salutul după două rakʿah din rugăciunea de amiază sau cea de după-amiază, iar oamenii i-au atras atenția. Și-a completat rugăciunea, a dat salutul, apoi a făcut prosternarea pentru uitare și a dat salutul. Textul relatării a fost redat mai sus.

A doua: când se datorează unei îndoieli în care una dintre posibilități pare mai probabilă. Dovada este relatarea lui Ibn Masʿūd — Allah să fie mulțumit de el —, potrivit căreia Profetul — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — i-a poruncit celui care se îndoiește în rugăciune să caute ceea ce este corect, să o încheie pe această bază, apoi să dea salutul și să se prosterneze. Textul relatării a fost redat mai sus.

Dacă se adună două uitări, dintre care una cere prosternarea înainte de salut, iar cealaltă după el, învățații au spus că are întâietate prosternarea de dinainte de salut; așadar, se prosternează înaintea lui.

Exemplu: cineva împlinește rugăciunea de amiază, se ridică pentru a treia rakʿah fără să se așeze pentru primul tashahhud, apoi se așază la a treia, crezând că este a doua. Când își amintește că este a treia, se ridică, mai împlinește o rakʿah, face prosternarea pentru uitare, apoi dă salutul.

Această persoană a omis primul tashahhud, pentru care prosternarea se face înainte de salut, și a adăugat o ședere în a treia rakʿah, pentru care prosternarea se face după salut. Are întâietate ceea ce se face înainte de salut. Allah știe cel mai bine.

Îl rog pe Allah să ne dăruiască nouă și fraților noștri musulmani înțelegerea Cărții Sale și a Sunnei Trimisului Său — Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace — și împlinirea lor, în afară și înăuntru, în credință, în adorare și în relațiile cu ceilalți. Să ne dăruiască tuturor un sfârșit bun! El este Darnic și Generos.

Laudă lui Allah, Stăpânul lumilor! Allah să-l binecuvânteze și să-i dăruiască pace Profetului nostru Muḥammad, familiei sale și tuturor însoțitorilor săi.

Încheiat de cel aflat în nevoie de Allah Preaînaltul, Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn, la 4/3/1411 h.

Indice

imam 10–11, 13
îndoială 8, 10–11
prosternarea pentru uitare 1–15
salut 1–2, 4–7, 9–15
stâlp 4–5
tashahhud 2, 6–7, 10, 13–15

EDIȚIE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Prosternarea pentru uitare

Când se face prosternarea pentru uitare, înainte sau după salut? Rânduielile adăugării, omiterii și îndoielii sunt explicate prin dovezi și exemple, inclusiv pentru cel care se roagă în urma imamului.

Autor: Muḥammad ibn Ṣāliḥ al-ʿUthaymīn

Traducere în limba română

Institutul Tawhid

INSTITUTUL TAWHID

tawhid.ro